

niid weel sedda rōmo, et ošid iše ennesele seltsi, fedda sinna ial tahhad. Meie teame, sinna tood meile wagga last tütreks. Ja Veno on wagga laps ja armas meie melest!“

Jürg hakkas emma ümber kaela ja tännas sure rōmoga; ka iše teggi ta nendasammoti ja ütles: „Niid tean ma, et Jummal mo palwed kuulnud ja on teie süddamed mulle hoidnud ja pōranud mo kalli Veno poolde. Palluge weel minnoga, et Jummal pōrab ka Veno süddant minno poolde, ja aitab mind kätte sada, mis minna mitmest aiašt ollen igatsenud. Veno lapselik meel, temma helde ja wagga meel pannid mind ammogi tedda armastama, ja ikka lootšin ma, et minnagi wõiksin temma melest armsaks sada. Agga peaaego kardan, et ta on waene laps, siis ei tahha temma minnule tulla, fedda maailm nimmetab rikka rahwa lapseks, ja ommeti ollen elluks aiašs waeseks jāmas, kui Veno ei sa minnule.“

Udo kostis: „Ei ta olle ennam hōpiš waene laps! Veno peab farro rahha sama, sest se on õigust mōda temma forjatud, ja ma pannen tanna temma nimme peale lehma ja lamba, tanno anniks omma poolt.“

„Minna annan temmale mo kõige parremaist riidist,“ lisas An, „ja ka kaks pakko lõuendid šarviks ja pallakaks.“

Jürg tännas wannemad ja pallus weel selsammal päwal kõik tootud asjad Venule anda.

Olli Veno omma õue tõdd lõppetanud ja õhtuks tuppä jõudnud, siis panni wannamees farro rahha Veno süllešse ja ütles: „Bata, armas laps, Jummal saanud sedda sulle so wahwuse tõ waewa, mišga sa meid kõiki omma wõllaliseks teinud. Se on sinno omma, ja minno tanno anniks wōtta weel lehma ja lamba talle. Kui tullewad kōssilased, siis sul ommeti miiddagi kasa wia.“

Kõhe tõi An ka omma ande ja pallus sedda temma poolt mallestuseks wōtta, et kui kõige armsam laps temmale suurt rōmo olli teinud.

Veno seisis ešsite kui ehmatanud ja ei sanud sõnagi suust wālja, waid hakkas nutma ja ütles wiimaks: „Mis se on, mis teie mulle tete? Polle ma sedda wāart egga teninud. Eks siis mo palgast mul ei olle kü? Hoidke omma annid ennesele ja jātke mind selle põlwe, kuhhu Jummal mind seadnud!“

„Egga segi olle Jummal seaduse wasto!“ ütles Jürg. „Kui mo wannemad sulle annowad mis õige on, ja omma tanno ühtlasi ka tunnistawad, egga sinna sedda tohhi laita. Minnagi pean sulle weel suremat andma, kui agga teaksin mis so südda sest mõtleb. Eks korraks siis pallun sind, et sa ei kurwasta mo kallid wannemad, waid wōttad wasto, mis nemmad heast süddamest ja ennesegi mele jahhutamiseks ja kergitamiseks sulle pakkuwad.“

„Tānnan siis!“ ütles Veno, ja andis wannemate